

Forestilling om benådning

[Oversigtsbilleder](#)

II Blandt de i Horsens Straffeanstalt paasiddende Fanger skal jeg tillade mig at indstille til Løsladelse:

1. Hans Peter Knudsen, 49 Aar gammel. Ved Højesterets Dom af 14. Februar 1853 er han for at have ombragt sine 2 Børn tilfunden at miste sin Hals og Hovedet at sættes paa en Stage.

Han havde i 8 Aar levet i naturligt Ægteskab [dvs. samliv uden kirkelig velsignelse] og deri avlet 4 Børn af hvilke 2 vare døde. Efter Moderens død vare de 2 Børn, der vare i en Alder af 5 og 7 Aar, af Faderen blevne anbragte forskjellige Steder, hvor de dog ikke kunde forblive, Pigen fordi Faderen ikke kunde betale for hende, Drengen fordi Faderen ikke syntes om det Sted, hvor han var anbragt; Faderens Fortjeneste aftog imidlertid og han kunde derfor ikke faae Børnene anbragte og i Fortvivelse herover opstod og modnedes Tanken om at bringe dem ud af Verden, da han ikke indsaae, at deres Stilling kunde blive taalelig, naar han ikke kunde faae dem ordentlig opdragne. Han besluttede da at aflive dem ved Drukning som den letteste Dødsmaade. Efter at han i den Hensigt 2 Gange var seilet ud med Børnene uden dog at kunne bringe det over sit Hjerte at udføre Gjerningen, besluttede han, der efter Andres Raad, men meget mod sin Villie om Formiddagen havde henvendt sig til Stiftsprovsten om Fattighjælp og af denne var anmodet om at indfinde sig om Eftermiddagen hos Fattigkommissionen, endelig at udføre Gjerningen til hvilket Øiemed han, efter at have nydt en betydelig Mængde Brændevin, om Eftermiddagen seilede ud og efter at have seilet nogle Bøsseskud op ad Aaen ved Aarhus, i en Hast og uden Volds Anvendelse kastede begge Børnene i Vandet, hvorefter han selv faldt bevidstløs om i Baaden; sin tidligere Hensigt ogsaa at drukne sig selv opgav han, fordi han var en god Svømmer, og begav sig tilbage til Aarhus, hvor han i en exalteret Tilstand paa en forblommet Maade omtalte Gjerningen for forskjellige og stedse nød mere Brændevin, hvorpaa han begav sig til Politimesteren og angav sin Brøde. Han var da i en saa exalteret Tilstand, at Forhøret maatte udsættes til en følgende Dag. Obduktionsforretningen udviste, at Drengen var død ved Drukning, Pigen ved Skrækken og Nedstyrtningen i det kolde Vand. Hans tidligere Forhold med Børnene var godt og kjærligt og han udviste efter Gjerningen, da Exaltationen først havde lagt sig, en oprigtig Anger. Ved allerhøieste Resolution af 18. Marts 1853 blev han i Overensstemmelse med Højesterets Indstilling eftergivet Livsstraffen mod at hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. I 1860 overflyttedes han til Forbedringshuset. Ligesom Præsten ved Straffeanstalten alt tidligere nævnet har anbefalet denne Fange, saaledes har han ogsaa nu anbefalet ham paa det Varmeste til Benaadning, i det han har bemærket, at skjøndt Fangen stille og gudhengivent finder sig i sin sørgelige Fangestand, er dog den naturlige og menneskelige Attraa efter Friheden bleven saa stærk i ham, at det vilde falde som et tungt Slag paa ham, om han ikke i dette Aar skulde opnaa den. Han har tilegnet sig det rette Blik paa Livet og han føler Livets Alvor saa dybt, at Præsten er forvissat om, at ogsaa den i udvortes Frihed vil være for ham et Gode, som han vil forstaa at bruge og vil vogte sig for at misbruge til sine egen og Andres Skade. Ogsaa Anstaltens Inspektør har anbefalet ham snarlig til ikke længere at blive hensiddende i Tugthuset, da der er Haab om at han endnu vil kunne arbejde sig frem, naar han kommer paa fri Fod, i hvilken Henseende Fængselselskabet antages at ville være ham behjælpelig.

Han har nu hensiddet 10½ Aar og da han, der begik Forbrydelsen under en meget melankolsk Sindsstemning, efter de ham meddelte Vinedsbyrd om hans Forhold i Straffeanstalten maa antages at være værdig til Deres Majestæts Naade, har jeg troet at Raade indstille ham til at forundes Friheden uagtet

Beskaffenheden og Grovheden af den af ham begaaede Forbrydelse har maattet fremkalde nogen Betænkelighed ved allerede nu at bevirke ham den ommeldte Benaadning. Men da det saaledes væsentligst er Hensynet til denne Fanges gode Opførsel i Straffeanstalten og hans forige/øvrige? Sindsretning, som har bevæget mig til at fremkomme med denne allerunderdanigste Indstilling, og da disse Forhold ikke kunne antages bekjendte paa det Sted, hvor Forbrydelsen blev begaaet, ere i frisk Erindring der, har jeg troet, at der maatte træffes Foranstaltning til, at han efter Løsladelse anbringes paa et andet Sted, medens han ellers efter Lovgivningens almindelige Regler vilde blive hjemsendt til sit Hjemsted, og jeg maa derfor holde for, at der bør tilføies Benaadningen en Klausul, hvorved det forbydes ham at tage Ophold i Aarhus By og Amt.

[Til forsiden](#)